

РЕШЕНИЕ

№ 1412

гр. Перник, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Ив. Тодорова

при участието на секретаря Десислава Ст. Дрехарска
като разгледа докладваното от Татяна Ив. Тодорова Гражданско дело № 20221720102126 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове с правно основание чл.55, ал.1, предл. първо, вр. чл.86 ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от М. М. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ж.к. „М.Л.“, ***, **, **, **, срещу „АЙЗЕМ.БГ“ ООД, ЕИК 203595295, със седалище/адрес на управление: гр. С., Ж.К. „Х. Д.“, ул. „П.Х.“, бл.118, вх.Д, ет.1, ап.123, с правно основание чл.55, ал.1, предл. Първо, вр. чл.86 ЗЗД, изменен по реда на чл.214 от ГПК в съдебно заседание от 28.11.2022 г., с който се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата сумата в размер на 674.00 лева, представляваща такса допълнителна услуга по Договор за паричен заем № ***** от ** г. и споразумение за допълнителна услуга, ведно със законната лихва считано от предявяване на исковата молба - ** г. до окончателното изплащане на сумата. Ищцата твърди, че в клаузата в процесния договор, съгласно която следва да заплати на ответника сумата от 674.00 лева за допълнителен пакет е нищожна, като противоречаща на множество разпоредби от ЗЗП, което обосновавало правният и интерес от предявяване на иска. Сочи, че е погасила изцяло сумата по сключения договор, но клаузата от договора твърди, че е нищожна противоречаща на множество разпоредби на ЗПК. Моли да и бъдат присъдени сторените по делото разноски.

В законоустановения срок ответникът е подал отговор, с който е оспорил иска по основание и размер. В отговора твърди, че процесната сума се дължи на основание отделно сключен между страните на ** г. Договор за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг, съгласно който ищцата се е задължила да заплати на ответника сумата в размер на 550.98 лева. Сочи, че съгласно чл.4, ал.6 от Договора за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг, между страните било уговорено в случай на сключване от ищцата на договор с възложителя по отделно облигационно правоотношение, а именно договор за заем, изпълнителят имал възможността да означи размера на задълженията на възложителя по този договор, като ги прибави към общата дължима по договора за заем сума, което е и сторил, поради което, че процесната сума е дължима от ищцата. Сочи, че по Договора за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг не са постъпвали плащания от ищцата. Поддържа, че и двата договора са действителни и съобразени с изискванията на закона. По подробно изложените в отговора доводи и аргументи, моли съда да отхвърли иска, като им се присъдят сторените по делото разноски.

В съдебно заседание ищцата се представлява от адв. М., който поддържа предявения искове и моли съда да ги уважи, като им се присъдят сторените по делото разноски, както и да бъде присъдено на адв. М. адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗА за оказаната от него безплатна правна помощ на ищцата.

Ответникът в съдебно заседание се представлява от адв. Г., който оспорва иска и моли съда да го отхвърли, като им се присъдят сторените по делото разноски.

По допустимостта:

Съдът намира, че така предявения иск е допустим и следва да бъде разгледан. Съгласно константната съдебна практика правната квалификация на иска е служебно задължение на съда и се извежда от твърденията на ищеца в исковата молба. В настоящия случай съдът намира, че главният иск е с правно основание чл.55, ал.1, предл. първо ЗЗД, като процесната сума се претендира на като платена при начална липса на основание, тъй като е платена по нищожен договор.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, Пернишкият районен съд приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, че страните са обвързани от облигационни отношения по Договор за заем № ***** от ** г.

Няма спор между страните, че са обвързани от валидно облигационно правоотношение по процесния договор за паричен заем. Няма спор и, че ищцата е получила от ответника сумата от 1000.00 лева, която се е задължила да върне, ведно с

уговорената в процесния договор договорна лихва.

От приложения Договор за заем № ***** от ** г. се установява, че ответникът е предоставил на ищцата кредит в размер на 1000.00 лева, при годишен процент на разходите от 49,70 %, лихвен процент от 41,03 %, който е следвало да върне на 6 месечни вноски, всяка в размер на 279.00 лева, в които месечни вноски е включена допълнителна услуга, с дата на първо плащане – 11.10.2017 г. и обща сума за плащане с включена допълнителна услуга от 1674.00 лева.

По делото е представен и приет касов бон от 15.02.2018 г. за извършено от ищцата плащане при ответника в размер на 418.00 лева, от които главница в размер на 319.98 лева, лихва от 6.19 лева и сума за кредитен рейтинг в размер на 91.83 лева.

От заключението на приетата съдебно – счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице – В. В. се установява, че съгласно постигнатите между страните уговорки по процесния договор за заем, ищцата е следвало да заплати следните суми на ответника: сумата от 1000.00 лева – главница, сумата от 123.02 лева – лихва и сумата от 550.98 лева, представляваща възнаграждение за допълнителна услуга. Съгласно приетото заключение ищцата е заплатила по процесния договор сумата в общ размер на 1000.00 лева, с която сума при ответника е погасена главницата по договора. По отношение на представения касов бон от 15.02.2018 г., в съдебно заседание вещото лице пояснява, че тази сума не е била отразена при ответника като постъпила сума, а била отразена единствено в общия оборот за деня в офиса на „АЙЗАЕМ. БГ“ ООД, в кв. Младост на гр. С.. От представената на вещото лице информация от ответника, експерта не е могъл да установи къде е била осчетоводена сумата от 418.00 лева, внесена от ищцата на 15.02.2018 г., но е категорично, че ако тази сума е платена по процесния договор, общият размер на платената от ищцата сума по договора е от 1418.00 лева.

В заключението вещото лице е посочило, в случай, че при допълнителната услуга в размер на 550.98 лева, договорна лихва в размер на 123.02 лева за периода от ** г. до 11.03.2018 г. и главница в размер на 1000.00 лева, то ГПР би бил в размер на 561.59 %, а при разходи само за главница и лихва ГПР би бил 49.07 %.

Приложен е и неоспорен Договор за заем № ***** от 15.02.2018 г., от който се установява, че на 15.02.2018 г. ответникът е предоставил на ищцата нов заем в размер на 800.00 лева, която сума е получена от ищцата. Видно от приложения към договора погасителен план първата погасителна вноска по този договор е следвало да бъде платена на 15.03.2018 г., за което няма спор по делото.

Съдът кредитира заключението на вещото лице, като обективно и компетентно дадено.

При така установената фактическа обстановка, съдът прие от правна страна следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД, при който ищцата следва да докаже, получаването на сумата 674.00 лева от обогатилото се лице - ответника, която му е дадена от обеднялото лице, а от ответника основанието ѝ за получаване. В тази връзка ответникът твърди, че правното основание на което е получил процесната сума са сключени с ищцата договори за кредит, чиято действителност ищцата оспорва.

От предмета на процесния договор, страните и съдържанието на правата и задълженията, съдът намира, че е налице договор за потребителски кредит по смисъла на чл.9 от Закона за потребителския кредит (ЗПК). От представените писмени доказателства съдът намира, че страните са обвързани от валидно облигационно правоотношение по процесния договор за заем. Няма спор, че ищцата е получила от ответника сумата от 1000.00 лева, която се е задължила да върне, ведно с уговорената в процесния договор договорна лихва.

Ответникът е небанкова финансова институция по чл.3 от ЗКИ, като може да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищцата е физическо лице, което при сключване на договора е действало извън рамките на своята професионална дейност, т.е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл.9, ал.3 ЗПК и кредитор съгл. чл.9, ал.4 ЗПК. В тази връзка съдът намира, че между страните е възникнало облигационно правоотношение въз основа на сключен договор за потребителски кредит, намиращ своята правна регламентация в ЗПК. Този извод следва от предмета на процесния договор, страните и съдържанието на правата и задълженията, на страните по договора.

От изложеното в исковата молба не може да се заключи, че ищцата е оспорвала действителността на изявлението, поради което и не може да се позовава на нищожност поради липса на писмена форма. Не без значение е и това, че към исковата молба ищцата е приложила договора за заем, от където следва извода, че тя е била запозната със съдържанието на процесния договор за заем.

От приложения Договор за заем преценен съвкупно с останалия събран по делото доказателствен материал, както и заключението на приетата съдебно – счетоводна експертиза, се установява че на ищцата ответникът ѝ е отпуснал кредит в размер на 1000.00 лева, като и е начислена сума за допълнителна услуга в размер на 550.98 лева, като ищцата е следвало да върне сумата от 1674.00 лева, в която е включена и лихва в размер на 123.02 лева. В договора са посочен ГПР и лихвен процент. Поради това и съдът приема, че от съдържанието на договора ищцата е знаела, че следва да върне сумата от 1674.00 лева, състояща се от 1000.00 лева главница, 123.02 лева - договорна лихва и 550.98 лева - такса за експресно разглеждане на документи. В тази връзка и ГПР от 49.7 % кореспондира на договорна лихва от

123.02 лева. Относно сумата от 550.98 лева - начислена сума за допълнителна услуга, съдът намира, че тя също следва да се включва в ГПР.

Съдът намира за неоснователни доводите на ищцата, че процесния договор не отговоря на изискванията на ЗПК за действителност, съобразно чл.22 от ЗПК, тъй като процесните договори са сключени в писмена форма, при спазване на чл.11, ал.1, т.7, т.9 и т.11 от ЗПК. В тях са посочени индивидуализиращите данни за страните, размера на получените суми, общия размер, който потребителят следва да върне, лихвения процент, размерът, броят, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски.

Няма нарушение и на императивната норма на чл.11, т.10 от ЗПК, тъй като сочената разпоредба не изисква в договора да бъде посочен математическият алгоритъм, по който се изчислява ГПР. Това е така, защото в рамките на Европейския съюз, в това число и в България има нормативно предвидени две математически формули за изчислението на ГПР (т.1 и т.2 от Приложение № 1 към ЗПК), които единствено могат да се прилагат за изчислението на ГПР. Страните нито могат да прилагат друга математическа формула за изчислението на ГПР, нито са длъжни да възпроизвеждат в договорите си горните две формули. От друга страна чл.11, т.10 от ЗПК не предвижда в договора за потребителски кредит изрично и изчерпателно да бъдат изброени всички разходи, включвани в ГПР, а единствено да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР.

Терминът „допускания“ се използва в смисъл на предвиждания за бъдещето, а не в смисъл на разходи, част от ГПР. Тези допускания или предвиждания са изчерпателно изброени както в чл.19 от Директива 2008/48 на Европейския Парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити, така и в издадения в нейно изпълнение ЗПК и по-точно в точка 3 от Приложение № 1 към чл.19, ал.2 от ЗПК.

Допусканията се делят на две групи: първата група са базови допускания (чл.19, т.3 и т.4 от Директива 2008/48 и т. 3 букви "а" и "б" Приложение № 1 към ЗПК) и допълнителни допускания (чл.19, т.5 от Директива 2008/48 и т. 3 букви - в, г, д, е, ж, з, и, к, л, м към ЗПК). Първата група допускания биха имали значение за всеки вид потребителски кредит, докато допълнителните допускания касаят определени видове кредити, като револвиращ кредит, овърдрафт или договор за кредит с неопределен срок, чиято легална дефиниция е дадена в буква "ж" на приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. При посочените в тази разпоредба кредити, за да може да се изчисли и посочи един точен процент на ГПР при сключване на договора, се налага да се правят допускания за бъдещето, за да се изчисли ГПР като една -единствена ставка с точност поне един знак след десетичната запетая (т.2, б. "г" от Приложение № 1 към ЗПК), което е детайлно разяснено в решение на СЕС C-290/19 г.

В настоящия случай е приложимо единствено първото базово допускане по т. 3,

буква "а" на приложение № 1, а именно да се допусне, че договорът ще е валиден за срока, за който е бил сключен, и кредиторът и потребителят ще изпълняват своите задължения в съответствие с условията и сроковете по договора. Второто базово допускане касае уговорени променливи лихвени проценти, а в процесния договор лихвеният процент е фиксиран и подобни допускания са неприложими. Допълнителните допускания също не са приложими, защото касаят хипотези на горепосочените видове потребителски кредити, какъвто настоящият не е.

В горния смисъл, и доколкото в случая приложимо е единствено първото базово допускане по т. 3, буква "а" на приложение № 1 към ЗПК, което е императивно посочено в закона и се прилага за всеки един договор за потребителски кредит, неговото непосочване само по себе си не е от естество да обоснове недействителност на клаузата, уреждаща ГПР. Смисълът на закона е кредитополучателят да се запознае предварително с размера на сумата, която ще върне на банката под формата на ГПР, което изискване в случая е изпълнено. С оглед на това съдът намира, че не е налице твърдяната недействителност на договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

От заключението на ССЕ, се установява, че при процесния договор в ГПР са включени разходи само за договорна лихва, като не са включени разходите, представляващи начислена сума за допълнителна услуга. Този извод следва от посоченото в заключението по отношение на кредита, че ГПР от 49,70 % не включва начислена сума за допълнителна услуга, като вещото лице е изчислило размера на ГПР при включени разходи за договорна лихва от 123.02 лева и при размер на кредита от 1000.00 лева ГПР е от 49.70 %, а при включена сума за допълнителна услуга от 550.98 лева, вещото лице е изчислило ГПР от 561.59 %.

Следва да се има предвид, че съгласно чл. 3 от ЗПК при изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите, които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит. От посочения размер на ГПР в договорите е видно, че не е нарушена предвидената забраната. При това положение няма нарушение и на чл.19, ал.4 от ЗПК, доколкото размерът не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че ищцата е погасила при ответника сумата в размер на 1000.00 лева, като вещото лице с категоричност не отговаря на въпроса сумата от 418.00 лева внесена от ищцата при ответника на 15.02.2018 г. следва ли да бъде отнесена като погасяване извършено по процесния договор. Съдът намира, че тази сума следва да бъде отнесена като погасяване от ищцата по процесния договор, тъй като между страните няма спор, че тази сума е внесена от ищцата при ответника. В тази връзка са и поясненията на

вещото лице дадени в съдебно заседание, че тази сума е отразена при ответника единствено в общия оборот за деня в офиса на „АЙЗАЕМ. БГ“ ООД, в гр. С., кв. Младост. Макар и по делото да е представен договор за заем от същата дата – 15.02.2018 г., съгласно който на ищцата е отпуснат нов кредит, то тази сума не би могла да се отнесе за погасяване по този договор, тъй като падежа на първата погасителна вноска по този договор не е настъпила. Видно от приложения към договора от 15.02.2018 г. погасителен плат, първата вноска по този договор е следвало да бъде платена на 15.03.2018 г. При това положение следва и извода, че тази сума внесена от ищцата в размер на 418.00 лева следва да бъде отнесена като плащане по процесния договор. Прибавена тази сума към общо платената от ищцата сума от 1000.00 лева, общо платената сума от ищцата на ответника по процесния договор за кредит е в размер на 1418.00 лева.

Относно дължимата сума от 550.98 лева, представляваща дължимо плащане за допълнителна услуга съдът намира, че същата не се дължи от ищцата. По делото не е представен твърдения за сключен между страните Договор за имуществено проучване, поради което и не се доказва тази сума да се дължи от ищцата. В представения договор за заем от ** г. няма клауза регламентираща заплащане на такава допълнителна услуга. От съдържанието на същия става ясно, че ищцата дължи на ответника сумата от 550.98 лева, представляваща допълнителна услуга, но такава не е уговорена в процесния договор.

Дори да се приеме, че такъв договор е сключен между страните, тъй като ответника не оспорва твърденията на ищцата, че такъв е бил сключен, то с оглед твърденията на ищцата, че с този договор ищцата е възложила на ответника да извършва всякакви проверки, с оглед установяване на всички обстоятелства от значение за нейното кредитно състояние, семейно положение, изрядност по отношение на кредитори и др., то и следва извода, че тези разходи са били известни на кредитора, пряко свързани са с договора за потребителски кредит, потребителят е поел задължение да ги заплати, поради което попадат изцяло в определението за общ разход по кредита, независимо от това, че са уговорени в друг договор, доколкото са били пряко свързани с договора за кредит. От друга страна самата услуга, предоставяна по договора за имуществено проучване няма практическо приложение извън правоотношенията между страните и между всяка от тях и кредитодателя, тъй като задължение за оценка на кредитоспособността на потребителя има всеки кредитор, преди сключване на договор за кредит, по силата на чл.16 от ЗПК, като това е част от дейността по кредитиране, поради което и съобразно с императивните разпоредби на чл.19, ал.1 от ЗПК и § 1, т.1 от ДР на ЗПК, то е следвало да бъде включено при изчисляване на ГПР. От заключението не вещото лице се установява по безспорен начин, че тази сума не е включена в общите разходи на потребителя, поради което и няма отражение в стойността на ГПР, предвид на това, че ГПР е израз на общите

разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни и възнаграждения от всякакъв вид), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Предвид изложеното съдът намира, че възнаграждението за допълнителна услуга в размер на 550.98 лева не се дължи от ищцата, тъй като от една страна не се установи за каква услуга точно се дължи, а от друга, ако се приеме, че се дължи за уговорено възнаграждение по имуществено проучване на ищцата, в качеството и на кредитополучател, то тази клауза, респ. договор противоречи на закона, и в тази връзка нищожен. При това положение ищцата дължи на ответника сумата на отпуснатия кредит в размер на 1000.00 лева, и уговорената договорна лихва в размер на 123.02 лева.

По изложените по –горе съображения съдът намира, че договора за кредит е валиден, с изключение на сумата за заплащане на допълнителна услуга, като недоказана, респ. нищожна поради противоречието и със закона и добрите нрави. Договора са валидно правно основание за заплащане на сумата от 1000.00 лева – главница и възнаградителна лихва в размер на 123.02 лева. Заплатената сума от 294.98 лева, представляваща сума за допълнителна услуга се явява платени на нищожно основание, поради което ответникът неоснователно се е обогатил с получаването и, и дължи нейното връщане. В този смисъл предявеният иск се явява основателен за сумата от 294.98 лева, като за разликата над тази сума до предявения размер 674.00 лева, искът следва да се отхвърли като неоснователен.

На основание чл.86 от ЗЗД следва да се присъди и законната лихва върху главницата считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

По разноските:

Страните са направили искания за присъждане на разноски, за което ищцата е представила списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Съгласно представения списък на разноските ищцата претендира следните разноски: сумата от 51.20 лева – държавна такса, 480.00 лева – адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС, 240 лева с вкл. ДДС за над две заседание, 290.00 лева - депозит вещо лице, 5.00 лева – съдебно удостоверение и 40.00 лева – пътни.

Съдът намира, че претендираните административни разходи от ищеца не следва да бъдат присъждани, по следните съображения:

В константната практика на ВКС безпротиворечиво се приема, че отговорността за разноски е безвиновна, ограничена отговорност, която като материалноправен институт има своята нормативна уредба в процесуалния закон – чл.78 от ГПК, като облигационно правоотношение има за субекти насрещните страни по делото, а като

субективно право се свежда до възможността на едната страна да претендира и получи от насрещната страна по делото, чието неоснователно в материално - правен смисъл или в процесуално- правен аспект поведение, е станало причина за воденето му, като причина да бъдат извършени разноски, необходими за разглеждането и движението на делото. Отговорността за разноски е ограничена отговорност, реализира се само и единствено в рамките на висящия процес, регламентирана е да се осъществи в рамките на неговия ход без да води до забавянето му, което обуславя и по-ограничено и стриктно разбиране на причинността, в сравнение с установяването на право на обезщетение по съдебен ред, като спорен исков предмет. По реда на ангажиране на отговорността за разноски се покриват само тези, които по естеството си са необходими за движението на процеса - нормативно предопределени или свързани с процесуално действие, указано от съда поради което не са в дискреция на страната (напр. дали да изпрати исковата молба по пощата или да се депозира лично в съда, дали да се ползва определен вид превоз, вкл. за процесуалния представител на страната). Връзката на направените разноски с процесуални факти - израз на концентрационното начало в граждански процес, свежда присъждането им до държавни такси по делото, направени разноски за производството като възнаграждения за вещо лице, за явяване на свидетели, за участие на преводач и тълковник, както и изплатеното възнаграждение за един адвокат. Ако страната, която не е станала без основание повод за завеждане на делото, претендира от насрещната и друго имуществено увреждане, няма пречка да търси репарация с отделен иск. Административните разходи, които дори и не са конкретизирани от страната, но е представено командировъчно, при сегашната уредба на отговорността за разноски не се овъзмездяват, за разлика от уредбата при действието на ЗГС (отм.). Няма ограничение, включително по ЗАДв и Наредба № 1 от 2004 г. на Висшия АС на свободата на договаряне между клиент и адвокат (чиито отношения максимално се доближават до тези от договор за поръчка), което да не позволява пътните разходи за процесуално представителство на адвоката да се имат предвид в размера на договореното адвокатско възнаграждение и да се овъзмездят чрез присъждането му. Единственото ограничение, което чл.36, ал.23 от ЗАДв поставя към свободно договореното адвокатско възнаграждение, е то да е справедливо и обективно и не по ниско от минималния размер по Наредба № 1 от 2004 г. В този смисъл са [Определение № 379 от 16.10.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3121/2018 г., III г. о., ГК](#), [Определение № 51 от 8.02.2017 г. на ВКС по гр. д. № 2024/2016 г., IV г. о., решение № 189 от 20.06.2014 г. на ВКС, IV -то го, по гр. д. № 5193/2013 г., решение № 67 от 03.04.2014 г. на ВКС, IV – то г. о. по гр. д. № 2944/2013 г., решение № 54 от 17.02.2016 г. на ВСК, IV – то г. о. по гр. д. № 5091/2015 г., решение № 192 от 25.06.2014 г. по гр. д. № 5663/2013 г., IV г. о. на ВКС, решение № 414 от 27.07.2009 г. на ВКС, IV -то го., по гр. д. № 1049/2008 г. и други.](#)

Предвид изложеното не следва да бъдат присъждани претендираните суми за

пътни разходи на пълномощника на страната в размер на 40.00 лева, които не се включват в съдебните разноси по чл.78, ал.1 от ГПК. В този смисъл е определение № 697 от 29.10.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3880/2015 г., IV г. о., ГК.

Не следва да бъде присъждано и претендираното от адв. М. допълнително възнаграждение за явяване в повече от две съдебни заседания от 240.00 лева с вкл. ДДС, тъй като по делото са проведени общо пет съдебни заседания, като извън първите две заседания обема на предоставената правна помощ, извършените от адв. М. процесуални действия, фактическата и правна сложност на делото, и като се вземе предвид, че едното съдебно заседание е отложено поради неизготвена експертиза, и в него няма извършени други процесуални действия, а другото съдебно заседание е отложено поради предоставена възможност на страните за сключване на спогодба, каквато не е постигната, и в последното по делото съдебно заседание, делото е обявено за решаване, то и не следва да се присъжда исканата сума.

В горния смисъл ищцата е направила разноси за държавна такса в размер на 50.00 лева, която е определена от съда, а в списъка се претендира държавна такса, сумата от 290.00 лева - депозит вещо лице, и 5.00 лева – съдебно удостоверение, или общо сторените от ищцата съдебни разноси в размер на 345.00 лева, от които съразмерно с уважената част от иска, следва да и бъде присъдена сумата от 150.99 лева, която следва да бъде възложена върху ответната страна.

Налице са и основанията на чл. 38, ал.1, т.2 ЗА, тъй като няма данни по делото между ищеца и представлявания а адвокат да е уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение. Дължимото адвокатско възнаграждение на адв. Д. М., определено съобразно предвидените минимални размери в чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията му към датата на предявяване на иска -13.04.2022 г. е в размер на 300.00 лева. Дължимото адвокатско възнаграждение следва да бъде определено ведно с дължимото ДДС за осъществената от адв. Д. М. безплатна адвокатска помощ на ищеца. Възнаграждението се дължи с ДДС, доколкото претенцията е заявена с посочения данък, а от адв. М. е представена справка, че е регистриран по ДДС, като еднолично адвокатско дружество с БУЛСТАТ 177492004. От така определеното на адв. М. дължимо адвокатско възнаграждение с оглед изхода на делото, съразмерно с уважената част от иска следва да му бъде присъдена сумата в размер на 157.56 лева, която също следва да бъде възложена върху ответната страна.

Ответника също е поискал присъждане на разноси, като по делото са налични доказателства само за сторени такива за заплатено адвокатско възнаграждение. Независимо, че част от иска се отхвърля, съдът намира, че на ответника не следва да бъдат присъждани разноси съразмерно с отхвърлената част от иска, съгласно решение от 16.07.2020 г. по съединени дела С-224/19 и С-259/19 на Съда на Европейския съюз,

тъй като предметът на делото изцяло попада в обхвата на въпросите, намерили отговор в посоченото решение. В т. 96 от решението СЕС е приел за необходимо да се произнесе по въпроса дали е съвместимо с принципа на ефективност, възлагането на потребителя на съдебните разноски в зависимост от върнатите му суми, при положение, че искът му е уважен в частта относно неравноправния характер на спорната клауза. В т. 95 от решението е обосновано, че разпределянето на разноските по съдебно производство пред националните юрисдикции попада в обхвата на процесуалната автономия на държавите членки, при условие че са спазени принципите на равностойност и на ефективност. Съобразявайки принципа на ефективността, СЕС е приел, че обвързването на разпределението на съдебните разноски в това производство само с недължимо платените суми, чието връщане е разпоредено, може обаче да възпре потребителя да упражни посоченото право, предвид разноските, до които води предявяването на иск по съдебен ред /т. 98 от решението/. С оглед на всички изложени съображения СЕС е решил, че член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13, както и принципът на ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба, която позволява част от процесуалните разноски да се възлагат върху потребителя в зависимост от размера на недължимо платените суми, които са му били върнати вследствие на установяването на нищожност на договорна клауза поради неравноправния □ характер, като се има предвид, че подобна правна уредба създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи. В този смисъл на ответника не следва да бъдат присъждани разноски съразмерно с отхвърлената част от иска.

Водим от горното, Пернишкият районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД, АЙЗЕМ.БГ“ ООД, ЕИК 203595295, със седалище/адрес на управление: гр. С., Ж.К. „Х. Д.“, ул. „П.Х.“, бл.118, вх.Д, ет.1, ап.123 ДА ЗАПЛАТИ на М. М. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ж.к. „М.Л.“, ***, **, **, ** сумата от 294.98 лева., представляваща недължимо платена сума за допълнителна услуга по Договор за паричен заем № ***** от ** г., ведно със законната лихва считано от предявяване на исковата молба - ** г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над уважения размер от 294.98 лева до пълния предявен размер от 674.00 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА „АЙЗЕМ.БГ“ ООД, ЕИК 203595295, със седалище/адрес на управление: гр. С., Ж.К. „Х. Д.“, ул. „П.Х.“, бл.118, вх.Д, ет.1, ап.123 ДА ЗАПЛАТИ на М. М. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ж.к. „М.Л.“, ***, **, **, ** сумата от 150.99 лева, представляваща разноски по делото съразмерно с уважената

част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал.2 от ЗАдв. „АЙЗЕМ.БГ“ ООД, ЕИК 203595295, със седалище/адрес на управление: гр. С., Ж.К. „Х. Д.“, ул. „П.Х.“, бл.118, вх.Д, ет.1, ап.123 ДА ЗАПЛАТИ на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“ с БУЛСТАТ: 177492004 и адрес: гр. С., ж.к. „М.Л.“, ***, **, **, представлявано от адв. Д. М. сумата от 157.56 лева с ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска.

Сумите могат да бъдат платени по следната банкова сметка на М. М. П. IVAN *****, ***, *****, при „ПИБ“ АД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____